

La foto és el missatge

Sindicats i patronal han arribat al cap del carrer en les negociacions per reformar el mercat de treball. Aquesta setmana, dimarts dia 4, Gutiérrez, Méndez i Cuevas es veuen les cares per decidir ja d'una vegada què fan, si pacten o no pacten. Si es fan la foto al voltant d'una taula firmant els acords, o si no hi ha foto. En qualsevol cas, és evident que el govern Aznar i les forces polítiques més convençudes que cal una reforma laboral han aconseguit que els negociadors posin punt final a les converses, que corrien el perill de convertir-se en la cançó de l'enfadós.

Tot i que, com recordava l'altre dia en José María Cuevas, "fa nou mesos que en parlem, però fa poques setmanes que negociem". I és que l'actitud que pugui adoptar el govern espanyol, si les negociacions fracassen, ha estat també un factor que sindicats i patrons han hagut de sospesar a l'hora de mesurar les respectives forces. No és el mateix trencar les converses i que el govern doni la raó a l'adversari, que trencar-les i que el govern et doni la raó a tu.

Han hagut de passar per força nou mesos perquè els empresaris s'adonin que tenir el Partit Popular en el govern no és garantia d'una reforma laboral feta a mida de la patronal. Una cosa és la que Rato i Arenas haurien volgut fer, i una altra cosa és la que poden fer sense posar en un perill seriós la pau social i la reelecció d'Aznar en les pròximes eleccions, objectiu sagrat de la política de l'actual govern de Madrid.

També han calgut nou mesos —potser en caldríen més— perquè els sindicats s'adonin que, per més que negociïn, segurament hi ha coses en què no es podran posar mai d'acord amb la patronal. L'ideal d'aconseguir uns contractes laborals estables, indefinits, però que no desincentivin la contractació per part dels empresaris, no sembla que estigui a l'abast de les cúpules de Comissions, UGT i CEOE. Tant si hi ha acord com si no n'hi ha, serà molt difícil, a mitjà termini, que a l'estat espanyol s'elimini la gran divisió dels treballadors entre fixos i temporals.

I és que actualment, a Europa, tots els governs i organismes consultius en matèria econòmica i social estudien la manera de lluitar contra l'atur i la precarietat laboral, sense trobar la solució, mentre que a nivell mundial els nord-americans aconsegueixen difondre el seu cas com l'"exemple" a seguir: llibertat de contractació i acomiadament, mobilitat geogràfica, mobilitat funcional. Com és possible que al vell continent es posin d'acord uns sindicats que volen evitar les còpies del model nord-americà, i unes patronals que sospiren perquè algun dia aquell model travessi l'Atlàntic?

Per això tindrà molt de mèrit el que decideixin aquesta setmana Gutiérrez, Méndez i Cuevas. Si es posen d'acord en un pacte "tou", de mínims, que intenti millorar el funcionament del mercat laboral, no serà just que siguin criticats. Si no s'hi posen, serà humà, i tampoc serà gaire just que siguin criticats, perquè les pressions a què estan sotmesos tots tres no els posen les coses fàcils. Antonio Gutiérrez neda a contra-corrent dels sectors de Comissions Obreres més esquerrans, que no volen un pacte que comporti concessions a la patronal. Les males llengües diuen que Cándido Méndez també està entre dos focs: el xantatge del govern Aznar, que li recorda que UGT encara deu molts diners

a l'Institut de Crèdit Oficial (arran de la crisi de la PSV), i el xantatge de Felipe González, que li ha avisat que no faci res que després hagi de lamentar, si el partit socialista torna al govern.

I José María Cuevas, probablement al final del seu mandat, també ha de fer un esforç important per arribar a l'acord amb els sindicats i predicar la bona nova entre els empresaris, quan sap que molts estan convençuts que no calia perdre el temps per aconseguir una reforma "suau". La mateixa, o molt similar, que faria un Partit Popular amb el cap a la Moncloa i el cor als consells d'administració. Per això serà d'agrair l'esforç dels negociadors d'arribar a un pacte, que no contentarà ningú del tot, però farà possible la foto i el missatge que, a Europa, parlant la gent s'entén. Un missatge que no cura l'atur però que té poderosos efectes balsàmics. ■

JORDI FORTUNY

"Han hagut de passar nou mesos perquè els empresaris s'adonin que el Partit Popular en el govern no és garantia d'una reforma laboral feta a mida de la patronal."